

Kondor Katalin: Céltábla-ország

2024 november 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Tanulni sohasem kés?. Kuncze Gábornak sem.

Bizony az vagyunk, azzá lettünk, s ez vitathatatlan. Hiszen nem telik el nap, hogy az újságok hasábjain, a rádiókban, televíziókban ne szapulnának bennünket ellenfeleink. S teszik ezt már jó régen, bizonyíthatóan hosszú

évek óta. Ha csak az utóbbi napok cikkeib?l, televíziós m?soraiból válogatunk, felidézhetjük például a legfrissebb „szapulót”, magát Kuncze Gábort, egykori SZDSZ-es belügyminisztert, aki lényegében a miniszterelnököt vádolta, mondván, hogy fenyegeti az embereket. Mégpedig azzal, hogy ha nem szavaznak rá, mármint Orbánra és a Fideszre, akkor ránk szabadítják a migránsokat, akik meger?szakolják lányainkat, no meg elviszik a fiadat a háborúba. Kuncze valahogy elfelejtette, hogy a migránsok bizony nem nálunk er?szakolják meg a lányokat, hanem szerte a roppant demokratikus Európában, a fiaink háborúba küldése pedig – ellentétben a háborúpárti országokkal – szóba sem került. Pánikot kelteni és céltábla-országokat „kinevezni” mostanában divat a háborús hiénák által uralt Európában, ahol még azon is felkapják a fejüket, hogy micsoda dolog konzultálni az emberekkel, megkérdezni a véleményüket például a gazdasági helyzetr?l és tennivalókról. Óriási b?nök ezek, beláthatjuk, s jól emlékszünk arra is, amikor a családtámogatási intézkedések miatt váltunk céltáblává. Dúl tehát a demokrácia az Európai Unióban, s rá kellett jönnünk arra, hogy a fékevesztett demokratáknak mindig kell egy céltábla vagy inkább boksz-zsák, akit kiválasztanak, hogy püfölhessék. Ezek vagyunk mi, nem el?ször, s vélhet?en nem utoljára. S hogy miért? Azt lassan már mindenki tudja. Mert nem dobjuk oda magunkat prédának, nem vagyunk hazaárulók és ráadásul egy különleges, szép és nagyon értékes, bár sajnos megcsonkított hazában élünk. No meg nem akarunk háborút. S mindezek tetejében ott vannak nekünk a fröcsög? honi hazaárulóink. Kuncze fentebb idézett morgolódása csak hab a tortán, ráadásul a megjegyzése és az övéhez hasonló kifogások migránsügyr?l, háborúról sosem tartalmazzák a megoldást. De még csak magyarázatot sem. Miért is kellene nekünk például migránsokat befogadni? Hol a válasz? No, az sosincs. Ha valaki talált ilyet, szóljon!

Szapulnak tehát bennünket folytonosan, s bizony – tetszik, nem tetszik – ezzel rombolják a normális emberek idegeit, betegítik ?ket és félelmet keltenek. Szerintem ez meg is látszik manapság az embereken. Jó volna tisztességes orvosokat megkérdezni arról, látják-e, hogy az örökös, ellenünk indított hátsó szándékú támadások betegítenek? S ha látják, akkor adjanak tanácsot, mit?l lehetünk er?sebb idegzet?ek? Mert ezt a „céltáblaságot”, mely bizony már régen tart, valahogyan meg kellene szüntetnünk. Nem vagyok sem politikus, sem a lélektan tudósa, így receptem sincs arra, miképp lehet megedz?dnünk, hogy egészségünk ne szenvedje meg a folytonos alázást, igaztalan bántást, melyek a magasságos Európai Unió padsoraiból, valamint honi hazaárulóinktól zúdulnak felénk. No és egyre durvábbak! Kétséget kizáróan egy részük gazdasági, pénzügyi következményekkel jár (például a migránsbefogadás ránk er?ltetése, s így tovább), a többinek pedig a megszégyenítés, megalázás a célja. Honi hazaárulóink mindkét verziónak örülni szoktak.

Receptem tehát nincs ezen megalázások könnyebb elviselésére, van viszont néhány általam nagyon tisztelt politikus, akiknek a gondolkodásmódját évtizedek óta nem csak tisztelem, hanem csodálom is. Az egyik sajnos már visszavonult a politikától. Bíró Zoltánnak hívják, nagyon sokan ismerik ?t. Én meg szinte minden írását. Az egyikb?l idézek, méghozzá egy tizenegy évvel ezel?tti cikkéb?l. „Lehet, hogy azoknak van igazuk, akik úgy gondolják, hogy a világban nekik és csak nekik van joguk porciózni népek, nemzetek, államok szerint a szabadságot, egyiknek többet, másiknak kevesebbet, mert sokan vannak ám a szabadságra éretlenek ezen a bolygón? Lehet, hogy mi küszködünk fogalomzavarral, amikor azt gondoljuk, hogy a szabadság, a népek önrendelkezési jogával kezd?dik, azután államaikon belül folytatódik a demokratikus berendezkedéssel, például a gondolkodás és szólás szabadságával, vagy a zsarnokság, az embertelenség, a népirtások jelképeinek tiltásával, az egyéni szabadságjogok és egyúttal a közösségi, nemzeti értékek és érdekek védelmével? Ha id?közben a szabadság és a demokrácia jelentéstartalma változott, és mi nem vettük észre, szóljanak.” Nos, Bíró Zoltán nagyon is tudja, hogy nem változtak ezek a jelentéstartalmak, csak éppen sokan fittyet hánynak rá. Nem kicsit, nagyon. Éppen ezért cikkében azt is megírta – miheztartás végett a folyton feneked?knek – hogy „A mi csökött magyar tudatunkban például nem a Habsburgok, nem a labancok a szabadság bajnokai, hanem Bocskai és hajdúi, Rákóczi és kurucai, a negyvennyolcas ifjak, Kossuth és katonái, az ötvenhatos forradalmárok és szabadságharcosok. Nekünk ?k jelképezik a szabadságot és a szabadságért folytatott küzdelmet, semmiképpen sem azok a hölgyek és urak, akiknek nincsenek megbízható fogalmaik sem a magyarság történelmér?l, sem jelenér?l, de nádpálcával a kezükben próbálnak minket demokráciára nevelni, holott ?k maguk a legkevésbé sem más népek szabadságának a tiszteletér?l híresültek el.”

Nos, akik céltáblának nézik országunkat, legyenek külföldön él?k vagy honi hazaárulóink gondolkodjanak el a fenti idézeteken. Tanulni sohasem kés?. Kuncze Gábornak sem.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló